Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MICHALA BOBKA
přednesené dne 3. června 2021 [1]

Věc C-919/19

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky
proti
X. Y.

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Najvyšším súdom Slovenskej republiky (Nejvyšší soud Slovenské republiky)]

„Řízení o předběžné otázce – Vzájemné uznávání rozsudků v trestních věcech – Rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV – Společenská rehabilitace odsouzené osoby – Výkon trestu v členském státě, jehož státním příslušníkem je a v němž žije odsouzená osoba“

I. Úvod

1. Žalobcem v původním řízení je slovenský státní příslušník, který byl v České republice odsouzen za zvlášť závažný trestný čin loupeže. Byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce osmi let, který v současnosti vykonává v tomto členském státě.

2. Příslušný český soud požádal na základě rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV, aby byl rozsudek proti žalobci uznán a trest byl vykonán na Slovensku [2]. Prvostupňový slovenský soud tento rozsudek proti žalobci uznal.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky (Nejvyšší soud Slovenské republiky), který je předkládajícím soudem, má nicméně pochybnosti ohledně několika prvků výkladu rámcového rozhodnutí 2008/909. Uvedený soud si zejména klade otázku, co ve skutečnosti zahrnuje pojem „život“ odsouzeného na území vykonávajícího členského státu, který je jednou z podmínek nezbytných k tomu, aby mohlo dojít k předání, a jaké jsou přesně úkoly svěřené orgánům vydávajících a vykonávajících států při posuzování možnosti společenské rehabilitace odsouzené osoby.

[1] – Původní jazyk: angličtina.

[2] – Rámcové rozhodnutí Rady ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii (Úř. věst. 2008, L 327, s. 27).

II. Právní rámec

A. Unijní právo

4. Bod 9 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2008/909 uvádí, že „výkon trestu ve vykonávajícím státě by měl zvýšit možnost společenské rehabilitace odsouzené osoby. V souvislosti s ujištěním se o tom, že výkon trestu vykonávajícím státem poslouží účelu, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby, by měl příslušný orgán vydávajícího státu vzít v úvahu takové okolnosti jako například spojení dané osoby s vykonávajícím státem, skutečnost, zda jej považuje za místo, kde má rodinné, jazykové, kulturní, společenské nebo ekonomické a jiné vazby na vykonávající stát“.

5. Podle bodu 10 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2008/909 „stanovisko odsouzené osoby podle čl. 6 odst. 3 může posloužit zejména při uplatnění čl. 4 odst. 4. Výraz ‚zejména‘ má zahrnovat rovněž případy, ve kterých by stanovisko odsouzené osoby uvádělo informace, které by mohly být významné ve vztahu k důvodům k odmítnutí uznání rozsudku a výkonu trestu. Ustanovení čl. 4 odst. 4 a čl. 6 odst. 3 nemohou být základem pro odmítnutí z důvodu společenské rehabilitace“.

6. V souladu s bodem 17 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2008/909 platí, že pokud se v tomto rámcovém rozhodnutí „odkazuje na stát, kde odsouzená osoba ‚žije‘, označuje se tím místo, s nímž je uvedená osoba svázána na základě obvyklého místa pobytu a takových okolností, jako jsou rodinné, sociální nebo profesní vazby“.

7. Podle čl. 3 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909 je „účelem [tohoto nástroje] stanovení pravidel, podle nichž členský stát, s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby, uznává rozsudky a provádí výkon trestů“.

8. Článek 4 rámcového rozhodnutí 2008/909 je nadepsaný „Kritéria pro postoupení rozsudku a osvědčení jinému členskému státu“. Jeho odstavec 1 zní následovně:

„Pokud se odsouzená osoba nachází ve vydávajícím nebo vykonávajícím státě a dala souhlas v těch případech, kdy je to podle článku 6 nutné, lze rozsudek a osvědčení, jehož jednotný formulář je obsažen v příloze I, postoupit jednomu z těchto členských států:

a) členskému státu státní příslušnosti odsouzené osoby, v němž tato osoba žije, nebo

b) členskému státu státní příslušnosti, který není členským státem, v němž odsouzená osoba žije, ale do kterého bude vypovězena, jakmile bude propuštěna z výkonu trestu, na základě příkazu k vyhoštění nebo vypovězení obsaženého v rozsudku anebo v soudním či správním rozhodnutí nebo v jiném opatření přijatém v důsledku odsuzujícího rozsudku, nebo

c) kterémukoli jinému členskému státu, než je členský stát uvedený v písmenu a) či b), jehož příslušný orgán souhlasí s tím, aby byly tomuto členskému státu rozsudek a osvědčení postoupeny.“

9. Podle čl. 4 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 platí, že „rozsudek a osvědčení je možné postoupit, pokud se příslušný orgán vydávajícího státu přesvědčí, po případné konzultaci mezi příslušnými orgány vydávajícího a vykonávajícího státu, že výkon trestu ve vykonávajícím státě splní účel, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby“.

10. Článek 4 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909 stanoví, že „před postoupením rozsudku a osvědčení může příslušný orgán vydávajícího státu jakýmkoli vhodným způsobem konzultovat příslušný orgán vykonávajícího státu. Konzultace je povinná v případech podle odst. 1 písm. c). V takových případech příslušný orgán vykonávajícího státu okamžitě uvědomí vydávající stát o svém rozhodnutí ohledně souhlasu s postoupením rozsudku“.

11. Podle čl. 4 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2008/909 platí, že „během této konzultace může příslušný orgán vykonávajícího státu předložit příslušnému orgánu vydávajícího státu odůvodněné stanovisko uvádějící, že by výkon trestu ve vykonávajícím státě neposloužil účelu, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby a její úspěšné opětovné začlenění do společnosti.

Pokud žádná konzultace neproběhla, může být toto odůvodněné stanovisko předloženo neprodleně po postoupení rozsudku a osvědčení. Příslušný orgán vydávajícího státu zváží takové stanovisko a rozhodne, zda vezme osvědčení zpět“.

12. Článek 6 rámcového rozhodnutí 2008/909 je nadepsaný „Stanovisko a vyrozumění odsouzené osoby“. Jeho první dva odstavce stanoví následující:

„1. Aniž je dotčen odstavec 2, rozsudek společně s osvědčením lze postoupit vykonávajícímu státu pro účely jeho uznání a výkonu trestu pouze se souhlasem odsouzené osoby v souladu s právem vydávajícího státu.

2. Souhlas odsouzené osoby se nevyžaduje v případech, kdy se rozsudek společně s osvědčením postupuje:

a) členskému státu státní příslušnosti odsouzené osoby, ve kterém tato osoba žije;

[…]“

13. Podle čl. 6 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909 platí, že „ve všech případech, kdy se odsouzená osoba ještě nachází ve vydávajícím státě, jí musí být umožněno vyjádřit své stanovisko ústně nebo písemně. […] Stanovisko odsouzené osoby se vezme v úvahu při rozhodování o postoupení rozsudku společně s osvědčením. Pokud odsouzená osoba využila možnosti podle tohoto odstavce, je její stanovisko předáno vykonávajícímu státu, zejména pro účely čl. 4 odst. 4. Pokud odsouzená osoba vyjádřila své stanovisko ústně, zajistí vydávající stát, aby byl písemný záznam takového prohlášení k dispozici vykonávajícímu státu“.

14. Článek 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909 stanoví, že „příslušný orgán vykonávajícího státu uzná rozsudek postoupený v souladu s článkem 4 a postupem podle článku 5 a neprodleně přijme veškerá opatření nezbytná pro výkon trestu, nerozhodne-li se uplatnit některý z důvodů pro odmítnutí uznání nebo výkonu stanovených v článku 9“.

15. Podle čl. 9 odst. 1 písm. b) rámcového rozhodnutí 2008/909 může příslušný orgán vykonávajícího státu odmítnout uznání rozsudku a výkon trestu, pokud „nejsou splněna kritéria stanovená v čl. 4 odst. 1“.

16. Podle čl. 9 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909 platí, že „než příslušný orgán vykonávajícího státu rozhodne o odmítnutí uznání rozsudku a výkonu trestu, konzultuje v případech uvedených v odst. 1 písm. a), b), c), i), k) a l) vhodným způsobem příslušný orgán vydávajícího státu a v případě potřeby ho požádá o neprodlené poskytnutí dalších nezbytných dodatkových informací“.

17. Podle jednotného formuláře osvědčení uvedeného v příloze I rámcového rozhodnutí 2008/909 (dále jen „osvědčení uvedené v příloze I“) je třeba v jeho části d) bodě 4 uvést „jiné důležité informace o rodinných, sociálních nebo profesních vazbách na vykonávající stát“.

B. Vnitrostátní právo

18. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z.z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z.z. o výkone väzby (zákon č. 549/2011 Sb. z. o uznávání a výkonu rozhodnutí, kterými se ukládá trestní sankce spojená s odnětím svobody v Evropské unii a o změně a doplnění zákona č. 221/2006 Sb. z. o výkonu vazby, dále jen „zákon č. 549/2011“) lze uznat a vykonat rozhodnutí na Slovensku tehdy, pokud čin, pro který bylo rozhodnutí vydáno, je trestným činem i podle právního řádu Slovenské republiky, nestanoví-li odstavce 2 a 3 jinak, a pokud je odsouzený státním občanem této republiky a má obvyklý pobyt na jejím území nebo tam má prokazatelné rodinné, sociální či profesní vazby, které mohou přispívat k usnadnění jeho rehabilitace během výkonu trestní sankce spojené s odnětím svobody na tomto území.

19. Ustanovení § 3 písm. g) zákona č. 549/2011 uvádí, že „obvyklým pobytem“ se rozumí trvalý nebo přechodný pobyt.

20. Podle § 2 odst. 2 zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky (zákon č. 253/1998 Sb. z. o hlášení pobytu občanů Slovenské republiky a rejstříku obyvatel Slovenské republiky, dále jen „zákon o hlášení pobytu“) se pobytem pro účely evidence pobytu občanů rozumí trvalý a přechodný pobyt.

21. Podle předkládajícího soudu trvalý nebo přechodný pobyt občana Slovenské republiky na jejím území, které jsou pro účely zákona č. 549/2011 obvyklým pobytem, mají jen evidenční charakter. Trvalý ani přechodný pobyt nejsou podmíněny tím, že občan na Slovensku skutečně žije, a tedy má k tomuto státu rodinné, sociální, profesní nebo jiné vazby.

22. Předkládající soud uvádí, že zákon sice ukládá každému občanovi, který se trvale nezdržuje v zahraničí, povinnost hlásit trvalý pobyt a zároveň povinnost ohlásit jeho skončení, pokud se připravuje vycestovat do zahraničí s cílem trvale tam žít, avšak za nesplnění těchto povinností nestanoví žádnou sankci.

23. Předkládající soud rovněž uvádí, že podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 tak lze rozhodnutí vydávajícího státu o uložení trestní sankce spojené s odnětím svobody uznat a vykonat i tehdy, jestliže odsouzený státní občan Slovenské republiky ve skutečnosti nežije v této zemi (ale žije ve vydávajícím státě), avšak má na území Slovenské republiky evidován trvalý nebo přechodný pobyt.

24. Předkládající soud poznamenává, že podmínka existence prokazatelných rodinných, sociálních nebo profesních vazeb, které mohou usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzeného, je tak stanovena alternativně a podle slovenské právní úpravy musí být splněna jen tehdy, jestliže občan Slovenské republiky nemá na jejím území obvyklý, tj. trvalý ani přechodný, pobyt.

25. Předkládající soud konečně dodal, že od 1. ledna 2020 bude změněna slovenská právní úprava a rozsudek, kterým byl uložen trest odnětí svobody, bude možné podle nového znění § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 ve Slovenské republice uznat tehdy, pokud je odsouzená osoba jejím státním příslušníkem a má na jejím území obvyklý pobyt, který už nebude definován jako trvalý nebo přechodný pobyt. Podle § 32 uvedeného zákona se řízení zahájené před 1. lednem 2020 dokončí podle tohoto zákona ve znění účinném do 31. prosince 2019.

III. Skutkový stav, vnitrostátní řízení a předběžné otázky

26. Žalobcem v původním řízení je slovenský státní občan, který byl v České republice odsouzen pro zvlášť závazný zločin loupeže. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni (Česká republika) ze dne 18. července 2017 byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 10 let. Vrchní soud v Praze (Česká republika) rozsudkem ze dne 20. září 2017 tento rozsudek změnil tak, že žalobci uložil trest odnětí svobody v délce 8 let. V současné době je žalobce ve výkonu trestu v České republice.

27. Krajskému súdu v Košiciach (Krajský soud v Košicích, Slovenská republika) bylo dne 12. února 2018 doručeno osvědčení uvedené v příloze I, které vydal Krajský soud v Plzni. Toto osvědčení a shora uvedené rozsudky byly postoupeny Slovenské republice jakožto vykonávajícímu státu, neboť příslušný orgán vydávajícího státu nabyl přesvědčení, že výkon trestu odnětí svobody v prvně uvedeném členském státě poslouží účelu, jímž je usnadnění společenské rehabilitace žalobce. Příslušný orgán vydávajícího státu měl rovněž za to, že Slovenská republika je státem, jehož státním příslušníkem žalobce je a v němž žije.

28. Z části d) bodu 4 osvědčení uvedeného v příloze I vyplývá, že žalobce přicestoval do České republiky spolu se svou ženou pět měsíců před spácháním dotčené trestné činnosti. Krátce pracoval v Plzni, avšak jeho pracovní poměr byl ukončen. V okamžiku spáchání trestného činu byl tedy nezaměstnaný. Nejprve bydlel na ubytovně, poté se svou rodinou v pronajatém bytě. Krajský soud v Plzni rovněž uvedl, že společenské rehabilitace žalobce bude lépe dosaženo na Slovensku, jelikož je slovenským občanem, na Slovensku žil celý svůj život a je tam evidováno jeho trvalé bydliště.

29. Podle oddílu 1 osvědčení uvedeného v příloze I nemá navíc žalobce v České republice obvyklý pobyt. Před dotčenou trestnou činností pobýval na jejím území velmi krátkou dobu, během které si nevytvořil žádné profesní, kulturní ani sociální vazby. Skutečnost, že na území České republiky pobývají děti žalobce, nemá vliv na závěr, že tam nemá obvyklý pobyt. Děti jsou rovněž občany Slovenské republiky a mohou se na její území kdykoli vrátit.

30. Rozsudkem ze dne 17. května 2018 rozhodl Krajský súd v Košiciach (Krajský soud v Košicích) o uznání a výkonu uvedeného rozsudku, a to na základě osvědčení uvedeného v příloze I.

31. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dovolání k Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (Nejvyšší soud Slovenské republiky), který je předkládajícím soudem. Žalobce uvedl, že celá jeho rodina (manželka, dvě dcery, zeť a vnouče) žije v Plzni a členové jeho rodiny jej každý měsíc ve výkonu trestu odnětí svobody navštěvují. Se synem ani s nevlastním bratrem, kteří žijí na

Slovensku, nemá žádný kontakt. Tvrdí, že na Slovensku nemá žádné rodinné vazby ani jiné blízké osoby a že přemístěním na Slovensko by ztratil kontakt s rodinou. Žalobce tedy chce trest vykonat v České republice.

32. Předkládající soud uvádí, že podle údajů v evidenci obyvatel Slovenské republiky je žalobce slovenským státním občanem. Od roku 1998 je přihlášen k trvalému pobytu v jedné ze slovenských obcí. Ze zprávy příslušného policejního oddělení vykonávajícího členského státu ze dne 5. března 2018 vyplývá, že žalobce uvedenou obec vůbec nenavštěvuje, s nikým nemá kontakt a již přibližně pět let se patrně nachází s rodinou ve Francii. Podle zprávy starosty uvedené obce se na této adrese zdržuje pouze syn žalobce se svojí babičkou. Babička uvedla, že si myslí, že rodina žalobce žije v České republice, ale že neví kde, jelikož nejsou v kontaktu.

33. Předkládající soud má za to, že účel společenské rehabilitace sledovaný rámcovým rozhodnutím 2008/909 bude splněn, a tedy kritéria stanovená v jeho čl. 4 odst. 1 písm. a) budou naplněna, pouze tehdy, bude-li mít odsouzená osoba v členském státě, jehož je státním příslušníkem, rodinné, jazykové, kulturní, společenské, ekonomické nebo profesní vazby, které umožňují důvodně předpokládat, že výkon trestu v tomto státě skutečně zlepší šance na dosažení tohoto účelu. Uvedený soud má tedy za to, že § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/2011, podle kterého může být zahraniční rozsudek, kterým byl slovenskému občanovi uložen trest odnětí svobody, uznán a vykonán pouze na základě formálního záznamu o trvalém nebo dočasném pobytu bez současných rodinných, společenských, profesních nebo jiných vazeb, nezajišťuje plnou účinnost rámcového rozhodnutí 2008/909.

34. Za těchto podmínek se Najvyšší súd Slovenskej republiky (Nejvyšší soud Slovenské republiky) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„[1)] Musí být čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí [2008/909] vykládán v tom smyslu, že kritéria, která jsou v něm uvedena, jsou splněna jen tehdy, jestliže má odsouzená osoba v členském státě, jehož je státním občanem, také rodinné, sociální, profesní nebo jiné vazby, vzhledem k nimž lze důvodně předpokládat, že výkon trestu v tomto státě může usnadnit její společenskou rehabilitaci, tedy že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 (ve znění účinném do 31. prosince 2019), která umožňuje v těchto případech uznat a vykonat rozsudek i jen na základě formálně evidovaného obvyklého pobytu ve vykonávajícím státě bez ohledu na to, zda má odsouzená osoba v tomto státě konkrétní vazby umožňující zvýšit možnost její společenské rehabilitace?

[2)] Musí být v případě kladné odpovědi na předchozí otázku čl. 4 odst. 2 rámcového rozhodnutí [2008/909] vykládán v tom smyslu, že i v situaci upravené v čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí je příslušný orgán vydávajícího státu povinen se ještě před postoupením rozsudku a osvědčení přesvědčit o tom, že výkon trestu vykonávajícím státem poslouží účelu, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby, a zároveň je povinen informace získané v tomto ohledu zvláště uvést v části d) bodě 4 osvědčení, pokud odsouzená osoba ve stanovisku podle čl. 6 odst. 3 rámcového rozhodnutí tvrdí, že má konkrétní rodinné, sociální nebo profesní vazby ve vydávajícím státě?

[3)] Musí být v případě kladné odpovědi na první otázku čl. 9 odst. 1 písm. b) rámcového rozhodnutí [2008/909] vykládán v tom smyslu, že důvod pro odmítnutí uznání a výkonu rozsudku bude dán i tehdy, jestliže se v situaci uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí navzdory konzultaci podle odstavce 3 uvedeného článku a případném poskytnutí dalších nezbytných informací neprokáže existence takových rodinných,

sociálních nebo profesních vazeb, vzhledem k nimž by bylo možné důvodně předpokládat, že výkon trestu ve vykonávajícím státě může usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzeného?“

35. Písemná vyjádření předložily česká, španělská, maďarská a polská vláda, jakož i Evropská komise. Česká a španělská vláda, jakož i Komise rovněž odpověděly na písemné otázky položené Soudním dvorem zúčastněným na základě čl. 61 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora.

IV. Posouzení

36. Toto stanovisko je strukturováno následovně. Začnu zodpovězením první otázky položené předkládajícím soudem. Navrhuji, aby se posouzení toho, zda pro účely použití rámcového rozhodnutí 2008/909 odsouzená osoba *žije* v daném členském státě, neomezovalo pouze na skutečnost, že má v tomto členském státě formální pobyt. Dále navrhnu, jaká další kritéria by měla být v rámci tohoto posouzení relevantní (část A). V odpovědi na druhou položenou otázku připomenu, že příslušný orgán vydávajícího státu se musí přesvědčit o tom, že předání odsouzené osoby do státu, jehož je státním příslušníkem, zvýší možnost její společenské rehabilitace. Tento orgán je rovněž povinen poskytnout vykonávajícímu orgánu veškeré získané relevantní informace týkající se pravděpodobnosti společenské rehabilitace odsouzené osoby (část B). Nakonec objasním, jaká relevantní kritéria podmiňující předání odsouzené osoby mohou být předmětem posouzení ze strany příslušného orgánu vykonávajícího státu, jež mohou vést k odmítnutí uznání a výkonu rozsudku (část C).

A. První otázka: kde odsouzená osoba žije?

37. V případě, že odsouzená osoba s předáním nesouhlasí, je podle čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909 její předání možné jen tehdy, pokud je tato osoba státním příslušníkem vykonávajícího členského státu a *žije* v něm.

38. Pro potřeby tohoto řízení je podmínka státní příslušnosti zjevně splněna a není předmětem sporu. První otázka položená v projednávané věci se týká pouze rozsahu pojmu „stát, v němž [odsouzená] osoba *žije*“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909.

39. Rámcové rozhodnutí 2008/909 tento pojem objasňuje v bodě 17 odůvodnění, který uvádí, že odkaz „na stát, v němž odsouzená osoba ‚žije‘ […] označuje místo, s nímž je uvedená osoba svázána na základě obvyklého místa pobytu a takových okolností, jako jsou rodinné, sociální nebo profesní vazby“ [3].

40. Dotčené vnitrostátní ustanovení, a sice § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/2011, stanoví, že ve Slovenské republice lze uznat a vykonat rozhodnutí tehdy, pokud je odsouzená osoba státním občanem Slovenské republiky a má obvyklý pobyt na jejím území *nebo* tam má prokazatelné rodinné, sociální či profesní vazby, které mohou přispívat k usnadnění její rehabilitace během výkonu trestní sankce spojené s odnětím svobody na území Slovenské republiky.

41. Toto ustanovení tedy v zásadě odráží znění bodu 17 odůvodnění. Namísto „a“ je však uvedeno „nebo“. Zdá se tedy, že „obvyklý pobyt“ na straně jedné a „prokazatelné rodinné, sociální či profesní vazby“ na straně druhé představují dva alternativní důvody pro uznání v situaci spadající

[3] – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

pod čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909. Kromě toho pojem „obvyklý pobyt“ pro účely prvního případu je podle použitelného znění vnitrostátního práva chápán tak, že se vztahuje k trvalému nebo přechodnému pobytu. Předkládající soud uvádí, že trvalý i přechodný pobyt je určován pomocí adres formálně evidovaných pro správní účely.

42. Podotýkám, že použití spojky „a“ spojující „obvyklý pobyt“ s „rodinnými, sociálními nebo profesními vazbami“ v bodě 17 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2008/909 objasňuje, že pro závěr, že odsouzená osoba „žije“ ve vykonávajícím státě ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909, je zapotřebí více než formálně evidovaná adresa.

43. Podle mě je jasné, že § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 tím, že umožňuje uznání rozsudku a předání odsouzené osoby i *jen* na základě evidovaného trvalého nebo přechodného pobytu, nesplňuje požadavek čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909.

44. Z určitého minimalistického pohledu by odpověď na první otázku položenou předkládajícím soudem mohla být na tomto místě uzavřena. Nicméně teze, že požadavek, aby odsouzená osoba žila ve vykonávajícím státě, nemůže být splněn formálně registrovanou adresou (jak se v podstatě shodli všichni zúčastnění, kteří v projednávané věci předložili vyjádření), představuje minimalistickou odpověď a současně vyjádření skutečné otázky nastolené v projednávané věci: pokud nestačí formálně evidovaná adresa pobytu, co stačí?

45. To je velice dobře znázorněno skutkovým stavem projednávané věci. Kromě státního občanství a formálně registrované adresy má žalobce zjevně *určité* vazby na Slovensko. Zdá se však, že panuje neshoda ohledně toho, zda tento druh, kvalita či hloubka vazeb postačuje k zahájení mechanismu předávání podle čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909.

46. Není samozřejmě úlohou Soudního dvora, a tím spíše tohoto stanoviska, vyjadřovat se konkrétně k otázce, zda jsou ve věci v původním řízení splněna kritéria čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909. Tyto otázky mají skutkovou povahu a musí je vyřešit příslušné vnitrostátní orgány vykonávajícího a vydávajícího členského státu.

47. Projednávaná věc a její skutkové okolnosti však vyžadují zkoumat dvě obecné otázky týkající se výkladu a fungování rámcového rozhodnutí 2008/909, které z nich vyplývají. Zaprvé, jaký je obsah požadavků čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909, konkrétně pojmu „žít“ ve spojení s pojmy „obvyklý pobyt“ a „rodinné, sociální nebo profesní vazby“? (ad 1) Zadruhé, kdo a jak má tyto okolnosti posuzovat. (ad 2)

1. „Život odsouzené osoby“: obvyklý pobyt a rodinné, sociální nebo profesní vazby

48. Místo, kde odsouzená osoba pro účely rámcového rozhodnutí 2008/909, a zejména pro účely jeho čl. 4 odst. 1 písm. a), „žije“, je blíže definováno v bodě 17 odůvodnění. Jedná se o „místo, s nímž je uvedená osoba svázána na základě obvyklého místa pobytu a takových okolností, jako jsou rodinné, sociální nebo profesní vazby“. Žádný z těchto pojmů, tedy ani pojem „obvyklý pobyt“, není v rámcovém rozhodnutí 2008/909 definován.

49. Při neexistenci odkazu na vnitrostátní právo musí být smysl a dosah pojmu unijního práva vykládány autonomním a jednotným způsobem v celé Unii, přičemž tento výklad je třeba nalézt s přihlédnutím ke kontextu tohoto ustanovení a k cíli sledovanému rámcovým rozhodnutím

2008/909 [4].

50. Někteří zúčastnění navrhují Soudnímu dvoru, že s výkladem těchto pojmů by případně mohly pomoci jiné nástroje unijního práva, kdy podle jejich názoru by se inspirace dala čerpat z jiných oblastí tohoto práva, které rovněž obsahují pojem „obvyklý pobyt" nebo „pobyt", jako jsou nařízení (ES) č. 2201/2003 [5], nařízení (EHS) č. 1408/71 [6] nebo nařízení č. 31 (EHS), č. 11 (ESAE), kterým se stanoví služební řád úředníků Evropské unie [7]. Judikatura týkající se těchto nástrojů klade důraz na skutečný, a nikoli jen evidovaný pobyt [8], což by pravděpodobně mělo být hlavní zásadou i v projednávané věci.

51. Podle mého názoru mají uvedené příklady pro jakoukoli analogii s projednávanou věcí omezený význam. Regulatorní a systematický kontext těchto nástrojů je jednoduše příliš vzdálený a odlišný od systematiky a účelu rámcového rozhodnutí 2008/909.

52. Užitečnější vodítka jsem nalezl v judikatuře týkající se důvodu, pro který je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu (dále jen „EZR") na základě čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí 2002/584/JHA [9], na který odkazují česká a španělská vláda, jakož i Komise. Tento důvod umožňuje odmítnout výkon EZR, pokud se „vyžádaná osoba *zdržuje* […] *ve* vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má *trvalé bydliště* a tento stát se zaváže provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody v souladu se svým vnitrostátním právem" [10].

53. Soudní dvůr uvedl, že tyto pojmy se vztahují na situace, ve kterých „osoba, vůči níž byl vydán [EZR], buď zřídila své skutečné bydliště ve vykonávajícím členském státě, nebo si v důsledku stálého pobytu po určitou dobu v témže státě vytvořila pouto k posledně uvedenému státu, které je srovnatelné s poutem vzniklým v důsledku bydliště" [11]. Soudní dvůr dále uvedl, že celkové posouzení pojmu „zdržuje se" se musí opírat o „celkové posouzení více objektivních skutečností, kterými se vyznačuje situace dané osoby, mezi něž patří zejména délka, povaha a podmínky

4 – Viz například rozsudky ze dne 17. července 2008, Kozlowski (C-66/08, EU:C:2008:437, bod 42 a citovaná judikatura), ze dne 2. dubna 2009, A (C-523/07, EU:C:2009:225, bod 34 a citovaná judikatura), nebo ze dne 11. ledna 2017, Grundza (C-289/15, EU:C:2017:4, bod 32 a citovaná judikatura).

5 – Nařízení Rady ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 (Úř. věst. 2003, L 338, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 243).

6 – Nařízení Rady ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění aktualizovaném nařízením Rady (EHS) č. 2001/83 ze dne 2. června 1983 (Úř. věst. 1983, L 230, s. 6) ve znění nařízení Rady (EHS) č. 2195/91 ze dne 25. června 1991 (Úř. věst. 1991, L 206, s. 2).

7 – Nařízení, kterým se stanoví služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropského hospodářského společenství a Evropského společenství pro atomovou energii (Úř. věst. 1962, P 045, s. 1385, dále jen „služební řád úředníků").

8 – Rozsudky ze dne 2. dubna 2009, A (C-523/07, EU:C:2009:225, body 37 a 38), pokud jde o určení „obvyklého bydliště" dítěte ve smyslu nařízení č. 2201/2003; ze dne 11. listopadu 2004, Adanez-Vega (C-372/02, EU:C:2004:705, bod 37), pokud jde o bydliště pracovníka na základě nařízení č. 1408/71; a ze dne 15. září 1994, Magdalena Fernández v. Komise (C-452/93 P, EU:C:1994:332, bod 22), pokud jde o služební řád úředníků.

9 – Rámcové Rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34) (dále jen „rámcové rozhodnutí o EZR").

10 – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

11 – Rozsudek ze dne 17. července 2008, Kozlowski (C-66/08, EU:C:2008:437, bod 46). Viz rovněž rozsudek ze dne 13. prosince 2018, Sut (C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 34).

pobytu vyžádané osoby, jakož i rodinné a hospodářské vazby, které tato osoba udržuje k vykonávajícímu členskému státu“ [12] a že „jeden individuální faktor, kterým se vyznačuje dotčená osoba, v zásadě nemůže mít jako takový rozhodující význam“ [13].

54. Vzhledem k tomu, že čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí o EZR [14] a rámcového rozhodnutí 2008/909 [15] sdílejí společný cíl, kterým je společenská rehabilitace, mám za to, že podobná logika by měla být použita i v kontextu projednávané věci [16].

55. Kromě podmínky státní příslušnosti, která není ve věci v původním řízení zpochybňována, uvádí bod 17 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2008/909 na první pohled dva odlišné prvky: „obvyklé místo pobytu“ na straně jedné a „takové okolnosti, jako jsou rodinné, sociální nebo profesní vazby“ na straně druhé. Nicméně vzhledem k tomu, že oba tyto prvky souvisí s cílem společenské rehabilitace, představují v konečném důsledku dvě strany téže mince. V tomto ohledu se nedomnívám, že se ve skutečnosti jedná o dvě samostatné podmínky.

56. Musím totiž připustit, že tyto dva pojmy nemohu oddělit a posuzovat je izolovaně. Skutečnost, že osoba – nejde-li o poustevníka – má někde obvyklý pobyt, obvykle znamená, že tato osoba rozvíjí všechny druhy vazeb s daným společenstvím, jeho členy a s místem samotným. A naopak, o obvyklý pobyt se bude pravděpodobně jednat, pokud je v tomto ohledu skutečně dána možnost volby z důvodu určitých vazeb k danému místu: rodinných, profesních, sociálních, kulturních nebo jiných.

57. Obojí jistě není úplně stejné. Poustevník může mít někde obvyklý pobyt, a tedy technicky vzato na tomto místě žít, ale nemusí mít mnoho sociálních nebo jiných vazeb, které by stály za zmínku, jelikož vede zcela samotářský a izolovaný život. Naproti tomu, ale rovněž z téhož důvodu, může zahraniční pracovník žít na několika různých místech, přičemž jeho rodina žije v jednom členském státě, jeho kulturní a jazykové vazby jsou v jiném členském státě a profesní vazby ve třetím nebo dokonce čtvrtém členském státě, ale nemá opravdový obvyklý pobyt.

58. Podle mého názoru zastupují pojmy „obvyklé místo pobytu“ a „existence určitých vazeb“ pojem *spojení*, který je odrazovým můstkem na cestě k určení možností *společenské rehabilitace*. Mimo toto obecné vodítko je určení členského státu, v němž odsouzená osoba „žije“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909, zcela jistě spíše faktickým, a v důsledku toho na okolnostech daného případu závislým posouzením. Je však třeba zmínit další dvě obecné okolnosti.

[12] – Rozsudek ze dne 17. července 2008, Kozlowski (C-66/08, EU:C:2008:437, bod 48). Viz rovněž rozsudek ze dne 5. září 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, bod 43).

[13] – Rozsudek ze dne 17. července 2008, Kozlowski (C-66/08, EU:C:2008:437, bod 49). K porovnání s bodem 36 uvedeného rozsudku, ve kterém Soudní dvůr vyloučil z pojmu „zdržuje se“ dočasný výskyt. Viz rovněž rozsudek ze dne 5. září 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, bod 38).

[14] – Soudní dvůr rozhodl, že cílem důvodu, pro který je možné odmítnout výkon, uvedeného v čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí o EZR „je zejména umožnit vykonávajícímu justičnímu orgánu přiznat zvláštní význam možnosti zvýšit vyhlídky na sociální znovuzačlenění vyžádané osoby po uplynutí trestu odnětí svobody, ke kterému byla odsouzena“ (viz rozsudek ze dne 17. července 2008, Kozlowski, C-66/08, EU:C:2008:437, bod 45). Viz rovněž rozsudek ze dne 24. června 2019, Poplawski (C-573/17, EU:C:2019:530, bod 99 a citovaná judikatura). Pokud jde o obdobné konstatování ve vztahu k čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR, viz rozsudek ze dne 11. března 2020, SF (*Evropský zatýkací rozkaz – Záruka vrácení do vykonávajícího státu*) (C-314/18, EU:C:2020:191, bod 48 a citovaná judikatura).

[15] – Viz zejména čl. 3 odst. 1.

[16] – Viz rovněž oznámení Komise – Příručka k předávání odsouzených osob a trestů odnětí svobody v Evropské unii (Úř. věst. 2019, C 403, s. 2), bod 2.3.2.

59. Zaprvé na skutečnosti, které je třeba vybrat a posoudit, je třeba nahlížet *optikou cíle* společenské rehabilitace sledovaným rámcovým rozhodnutím 2008/909, který je uveden zejména v jeho čl. 3 odst. 1 [17]. Určení toho, zda odsouzená osoba žije v členském státě, a tedy zda má v tomto členském státě obvyklý pobyt a vazby, není totiž jen abstraktním posouzením, ale ve skutečnosti se jedná o posouzení prováděné *za účelem* vyhodnocení možností společenské rehabilitace odsouzené osoby.

60. Právě tento cíl určuje, co je v konkrétním případě relevantní a co je třeba zohlednit. Aniž bych chtěl zahájit složitou diskuzi o mnoha faktorech, které by měl proces společenské rehabilitace zahrnovat [18], lze obecně předpokládat, že rodinné a sociální vazby jsou obzvláště přínosné k tomu, aby pomohly odsouzené osobě při jejím propuštění a aby jí umožnily se znovu začlenit do společnosti.

61. Je však také jasné, že výčet relevantních vazeb uvedený v bodě 17 odůvodnění není taxativní, jak naznačují slova „okolnosti, jako jsou“. To potvrzuje i bod 9 odůvodnění, který ukládá vydávajícímu orgánu ověřit možnost společenské rehabilitace tím, že přezkoumá, zda je odsouzená osoba *spojena* s vykonávajícím státem a zda vykonávající stát považuje za „místo, kde má rodinné, jazykové, kulturní, společenské nebo ekonomické a jiné vazby“. Podle mého názoru nic nebrání tomu, aby byly v rámci čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909 zohledněny například kulturní nebo jazykové vazby, pokud jsou skutečně považovány za užitečné pro společenskou rehabilitaci jednotlivce.

62. Kromě toho je rovněž dostatečně jasné, že obvyklý pobyt ani přezkum vazeb, které určitá osoba může mít, nelze posuzovat jen za dobu bezprostředně předcházející odsouzení za trestný čin. Naopak je přirozeně třeba zohlednit širší perspektivu života odsouzené osoby a stejně tak vzít v potaz případné dřívější vazby a pouta v životě jednotlivce, jež však rovněž mohou přispět k možnosti odsouzené osoby se po výkonu svého trestu znovu začlenit do společnosti.

63. Mimo rámec tohoto obecného vodítka musí přezkum probíhat případ od případu, na základě individuálních okolností předchozí sociální a profesní dráhy každé odsouzené osoby a vždy s vědomím cíle společenské rehabilitace. V každém případě, jak uvedl Soudní dvůr, jeden individuální faktor nemůže mít jako takový rozhodující význam [19]. Nelze izolovaně posuzovat pouze bydliště. Rovněž je třeba zkoumat rodinné, společenské nebo jiné vazby. Podstatné je, že samotnou existenci takových vazeb nelze předpokládat výlučně na základě státní příslušnosti odsouzené osoby nebo na základě formálně evidovaného místa pobytu.

2. Posouzení podmínky pro předání odsouzené osoby

64. Upřesnění věcného obsahu požadavků vyplývajících z čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909 však zcela neodpovídá na otázku, jak přesně je třeba tyto požadavky posuzovat. V tomto ohledu stojí za zmínku tři body.

[17] – Viz rovněž čl. 4 odst. 2 a 4 a bod 9 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2008/909.

[18] – Viz například Faraldo-Cabana, P. „One step forward, two steps back? Social rehabilitation of foreign offenders under Framework Decisions 2008/909/JHA and 2008/947/JHA“, *New Journal of European Criminal Law*, sv. 10(2), 2019, s. 151–167, zejména pak s. 157–159.

[19] – Rozsudek ze dne 17. července 2008, Kozlowski (C-66/08, EU:C:2008:437, bod 49).

65. Zaprvé posouzení podmínek čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909, jakož i pravděpodobnosti společenské rehabilitace, které musí vydávající orgán provést na základě čl. 4 odst. 2 téhož rámcového rozhodnutí, musí být *individualizované*, aby bylo možné zohlednit *zvláštní okolnosti týkající se odsouzené osoby*.

66. Podotýkám, že rámcové rozhodnutí 2008/909 předpokládá posouzení takových individuálních okolností tím, že v čl. 6 odst. 3 zakotvuje právo odsouzené osoby vyjádřit své stanovisko (pokud se tato osoba ještě nachází ve vydávajícím státě)[20]. Podle tohoto ustanovení musí být uvedené stanovisko předáno vykonávajícímu státu zejména za účelem konzultací vydávajícího orgánu podle čl. 4 odst. 4, na jehož základě může vykonávající orgán sdělit vydávajícímu orgánu své odůvodněné stanovisko ohledně toho, proč by v daném případě nebylo dosaženo cíle společenské rehabilitace. Tato možnost existuje nezávisle na tom, zda byl vydávající orgán do konzultací zapojen. Celkově může vydávající orgán aktivovat systém spolupráce stanovený rámcovým rozhodnutím 2008/909 pouze tehdy, pokud zjistí, že předání odsouzené osoby usnadní *její* společenskou rehabilitaci.

67. Zadruhé by vydávající orgán měl posoudit existenci *(pozitivní)* pravděpodobnosti společenské rehabilitace *ve vykonávajícím* členském státě a přesvědčit se o ní. Rozhodnutí o předání nemůže být založeno na pouhém *(negativním)* zjištění, že taková perspektiva patrně *ve vydávajícím* státě neexistuje.

68. Tento bod vyplývá ze znění a logiky čl. 4 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909. Je třeba jej výslovně zdůraznit, neboť se může z pohledu vydávajícího členského státu jevit poněkud neobvyklé, že se po něm v podstatě vyžaduje, aby posoudil faktickou situaci v jiném členském státě. Jednoduše řečeno, z pohledu vydávajícího členského státu není třeba věrohodně prokazovat neexistenci vazeb „zde“ (ve vydávajícím členském státě), ale existenci vazeb „tam“ (ve vykonávajícím členském státě).

69. Je pravda, že podle takové logiky nemohou být odsouzené osoby bez obvyklého pobytu a bez rodinných, sociálních nebo jiných vazeb předány do svého členského státu (členského státu státní příslušnosti nebo původu) podle rámcového rozhodnutí 2008/909. V mimořádných případech nemusí existovat žádný členský stát, u něhož by bylo možné důvodně dospět k závěru, že výkon trestu v tomto státě by usnadnil společenskou rehabilitaci odsouzené osoby.

70. Zatřetí, přestože se může jednat o nešťastnou situaci, nejedná se o otázku spadající do systému rámcového rozhodnutí 2008/909. V této souvislosti je třeba připomenout pravidlo a výjimku – nebo přesněji výjimku z výjimky.

71. Pokud jde o výkon trestu odnětí svobody, základním pravidlem je, že jej provádí (členský) stát, který uložil trest, a že se trest vykonává na jeho území. Předávání odsouzených osob do jiného (členského) státu za účelem výkonu trestu odnětí svobody je výjimkou, která je v zásadě možná, pouze pokud to umožňuje zvláštní režim, jako je v současné době režim podle rámcového rozhodnutí 2008/909 nebo dříve podle Úmluvy o předávání odsouzených osob[21].

[20] – Oddíl k) osvědčení uvedeného v příloze I je nadepsán „Stanovisko odsouzené osoby“ a vyžaduje poskytnutí uvedených informací.

[21] – Úmluva Rady Evropy o předávání odsouzených osob ze dne 21. března 1983, ETS č. 112. Tato úmluva vyžaduje souhlas odsouzené osoby s předáním. Jak připomíná bod 4 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2008/909, „dodatkový protokol k uvedené úmluvě […], který […] umožňuje předání osoby bez jejího souhlasu, nebyl ratifikován všemi členskými státy“.

72. Rámcové rozhodnutí 2008/909 je formulováno způsobem, který jasně sleduje zájmy odsouzené osoby. Předávání odsouzených osob je možné pouze tehdy, pokud lze předpokládat, že toto předání zvýší jejich vyhlídky na společenskou rehabilitaci. Toto rámcové rozhodnutí naproti tomu nebylo vypracováno tak, aby sloužilo (potenciálním) zájmům členských států přerozdělovat, či dokonce repatriovat odsouzené osoby v rámci Unie za účelem výkonu trestu na základě státní příslušnosti těchto osob [22].

73. V rámci zvláštního režimu rámcového rozhodnutí 2008/909 představuje předání odsouzené osoby bez jejího souhlasu, což je případ uvedený v čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909 a relevantní v projednávané věci, výjimku. Z článku 6 odst. 1 tohoto nástroje vyplývá, že základním, ba dokonce tradičním pravidlem pro předávání je souhlas odsouzené osoby.

74. K diskuzi zůstává rozsah, v němž je nedobrovolné předání slučitelné s udržitelností společenské rehabilitace [23], jelikož rehabilitace bude v těchto případech pravděpodobně probíhat v místě, do něhož odsouzená osoba nechtěla být předána. Z tohoto hlediska lze totiž patrně spekulovat o tom, že některým zájmům členských států bylo skrze boční vchod umožněno znovu se dostat do systému původně vypracovaného ve prospěch odsouzených. Je také zřejmé, že rámcové rozhodnutí 2008/909 vyjadřuje vůli unijního normotvůrce umožnit v určitých případech předávání odsouzených osob i přes jejich nesouhlas, pokud za těchto podmínek může, a tedy by zároveň mělo být dosaženo společenské rehabilitace.

75. Ze třetího bodu uvedeného výše nicméně vyplývá, že přístup k čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909 či jeho výklad nemůže být příliš široký. Předávání odsouzených osob proti jejich vůli tak zůstává ve výše popsané struktuře výjimkou z výjimky z obecného pravidla výkonu trestů odnětí svobody.

76. S ohledem na výše uvedené tedy navrhuji, že čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládán v tom smyslu, že odsouzená osoba žije v daném členském státě, pokud měla nebo má v tomto státě obvyklý pobyt a vytvořila si v tomto státě rodinné, sociální nebo profesní vazby umožňující důvodně předpokládat, že si s tímto státem vytvořila spojení, které usnadní možnost jejího opětovného začlenění do společnosti po výkonu trestu. Článek 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909 tak brání vnitrostátním právním předpisům, které umožňují uznání a výkon rozsudku i jen na základě trvalého nebo dočasného pobytu odsouzené osoby, který se eviduje jen pro správní účely, bez současného individuálního přezkumu týkajícího se existence relevantních vazeb umožňujících dospět k závěru, že tyto vazby usnadní možnost odsouzené osoby se po výkonu trestu znovu začlenit do společnosti.

B. Druhá otázka: povinnost vydávajícího orgánu určit možnost společenské rehabilitace

77. Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda je vydávající orgán v situaci spadající pod čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909 povinen před postoupením rozsudku a osvědčení uvedeného v příloze I ověřit, zda výkon trestu ve vykonávajícím státě poslouží účelu,

[22] – Pro rozbor odůvodnění rámcového rozhodnutí 2008/909 viz například De Wree, E., Vander Beken, T., a Vermeulen, G., „The transfer of sentenced persons in Europe: Much ado about reintegration“, *Punishment & Society*, sv. 11(1), 2009, s. 111–128, s. 117; Martufi, A., „Assessing the resilience of ‚social rehabilitation‘ as a rationale for transfer. A commentary on the aims of Framework Decision 2008/909/JHA“, *New Journal of European Criminal Law*, sv. 9, 2018, s. 43-61, s. 44; Faraldo-Cabana, P., „One step forward, two steps back? Social rehabilitation of foreign offenders under Framework Decisions 2008/909/JHA and 2008/947/JHA“, *New Journal of European Criminal Law*, sv. 10(2), 2019, s. 151–167.

[23] – Martufi, A., „Assessing the resilience of ‚social rehabilitation‘ as a rationale for transfer. A commentary on the aims of Framework Decision 2008/909/JHA“, *New Journal of European Criminal Law*, sv. 9, 2018, s. 43–61, zvláště pak s. 44.

jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby. Předkládající soud se rovněž táže, zda je vydávající orgán zároveň povinen informace získané v tomto ohledu zvláště uvést v části d) bodě 4 osvědčení uvedeného v příloze I, pokud odsouzená osoba tvrdí, že má rodinné, sociální nebo profesní vazby ve vydávajícím státě.

78. Česká vláda má pochybnosti o přípustnosti druhé otázky. Tvrdí, že k posouzení podle čl. 4 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 došlo již ve věci v původním řízení a že předkládající soud nevysvětluje, proč jsou tyto informace nezbytné.

79. S tím nesouhlasím.

80. Uznávám, že z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že fungování mechanismu stanoveného rámcovým rozhodnutím 2008/909 se již přesunulo do fáze odpovědnosti vykonávajícího státu. Celý postup je již za fází nepovinných konzultací uvedených v čl. 4 odst. 2 a upřesněných v čl. 4 odst. 3 [24]. Vykonávající orgán však ještě může podle čl. 4 odst. 4 předložit vydávajícímu orgánu odůvodněné stanovisko uvádějící, „že by výkon trestu […] neposloužil účelu, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby a její úspěšné opětovné začlenění do společnosti“. Pokud konzultace neproběhly, může být toto stanovisko předloženo i po postoupení rozsudku a osvědčení uvedeného v příloze I.

81. Předkládací rozhodnutí neupřesňuje, zda mezi vykonávajícími a vydávajícími orgány proběhly konzultace. Pokud tomu tak nebylo, vykonávající orgán stále může předložit vydávajícímu orgánu odůvodněné stanovisko k možnosti společenské rehabilitace žalobce.

82. Vyjasnění rozsahu povinností, které má orgán vydávajícího státu, může tedy případně být stále nutné k tomu, aby vykonávající orgán mohl užitečně vykonávat své pravomoci a předložit vydávajícímu orgánu své odůvodněné stanovisko.

83. Kromě toho mám za to, že druhá otázka položená předkládajícím soudem přirozeně souvisí se třetí otázkou, týkající se možnosti vykonávajícího orgánu odmítnout uznání na základě důvodu uvedeného v čl. 9 odst. 1 písm. b) rámcového rozhodnutí 2008/909, nejsou-li splněna kritéria stanovená v čl. 4 odst. 1.

84. Článek 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909 se tak týká podmínky „života“, a tedy existence relevantních vazeb odsouzené osoby k vykonávajícímu státu. Úvahy na základě čl. 4 odst. 1 písm. a) tohoto rámcového rozhodnutí jsou tedy propojeny s úvahami týkajícími se možnosti společenské rehabilitace. Zdá se, že rámcové rozhodnutí 2008/909 rozděluje výkon pravomocí vydávajících a vykonávajících orgánů podle čl. 4 odst. 2 na jedné straně a podle čl. 9 odst. 1 písm. b) [a s odkazem na čl. 4 odst. 1 písm. a)] na straně druhé. Toto rozdělení vyžaduje objasnění, přičemž jeho nezbytným krokem je přezkum povinnosti vydávajícího orgánu. To je další důvod, proč mám za to, že druhá otázka je přípustná.

85. Domnívám se, že z věcného pohledu je kladná odpověď na druhou otázku poměrně jasná a odráží stanovisko všech zúčastněných, kteří k této otázce předložili vyjádření.

[24] – Na rozdíl od povinných konzultací, kdy se na předání vztahuje čl. 4 odst. 1 písm. c).

86. Ze znění čl. 4 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 jasně vyplývá, že orgán vydávajícího státu má skutečně povinnost dospět k pozitivnímu závěru o možnosti společenské rehabilitace ve vykonávajícím členském státě. V opačném případě nemůže být mechanismus uznávání zavedený rámcovým rozhodnutím 2008/909 použit.

87. Česká republika a Komise tvrdí, že pozitivního závěru v tomto ohledu je třeba dosáhnout pouze při přesvědčení hraničícím s jistotou. V tomto ohledu bych byl mnohem váhavější. Člověk nemusí být Niels Bohr, aby souhlasil s tím, že „předpověď je velmi obtížná, zejména pokud se týká budoucnosti“. Vzhledem k tomu, že většina vnitrostátních soudců pravděpodobně nemá ve svých skříních křišťálové koule, mám za to, že jejich úkolem je dospět k důvodnému předpokladu, a nikoliv k jistotě. Tato predikce musí být vždy učiněna na základě konkrétní situace jednotlivce a podle nejlepších informací a vědomí a svědomí soudců, ale musí zůstat na úrovni důvodného předpokladu.

88. Vystavující orgán je kromě toho povinen informace získané v tomto ohledu uvést v části d) bodě 4 osvědčení uvedeného v příloze I. Uvedení informací je povinné, s výjimkou případů, kdy je fakultativní, jako například v části 1, nadepsané „Jiné okolnosti významné pro daný případ (*nepovinné údaje*)“ [25].

89. Nicméně na rozdíl od toho, co je podle všeho předpokladem druhé položené otázky, se nedomnívám, že by povinnost vydávajícího orgánu byla omezena na situace, ve kterých odsouzená osoba využila možnosti vyjádřit své stanovisko stanovené v čl. 6 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909.

90. Posledně uvedené ustanovení uvádí, že v případě, kdy bylo toto stanovisko předloženo, musí být předáno vykonávajícímu orgánu. Z tohoto dalšího požadavku však nevyplývá, že pokud odsouzená osoba nepředložila své stanovisko, vydávající orgán by neměl povinnost poskytnout informace získané na podporu svého stanoviska, podle kterého by možnost společenské rehabilitace byla zvýšena, pokud by uložený trest byl vykonán ve vykonávajícím státě. Tato povinnost se podle mého názoru uplatní *nezávisle na* tom, zda odsouzená osoba vyjádřila své stanovisko ve smyslu čl. 6 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909.

91. Je zásadní, aby údaje podporující stanovisko vydávajícího orgánu týkající se možnosti společenské rehabilitace odsouzené osoby byly předloženy, tak aby vydávající orgán mohl účinně rozporovat tento závěr prostřednictvím odůvodněného stanoviska vyjadřujícího jeho postoj, podle kterého by společenská rehabilitace v daném případě usnadněna nebyla. Připomínám, že vykonávající orgán může takové stanovisko předložit bez ohledu na to, zda vydávající orgán provedl konzultace.

92. Obdobně, jak jsem uvedl ve svém stanovisku ve věci A. P [26]., poznamenávám, že soudní spolupráce mezi členskými státy vychází z myšlenky zjednodušené komunikace, která často probíhá standardizovanou formou. K tomu, aby byla taková komunikace účinná, je nezbytné, aby vydávající orgán uvedl veškeré nezbytné informace, na jejichž základě dospěl k závěru, že společenské rehabilitace bude ve vykonávajícím členském státě pravděpodobně dosaženo. Uvedení těchto informací rovněž umožňuje vykonávajícímu orgánu vykonávat své povinnosti včas.

[25] – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

[26] – Viz mé stanovisko ve věci A. P. (Probační opatření) (C-2/19, EU:C:2020:80, bod 30).

93. Rámcové rozhodnutí 2008/909, stejně jako řada dalších nástrojů v této oblasti, umožňuje konzultace. Tyto konzultace by však měly *doplňovat*, a *nikoli nahrazovat* standardní a hlavní komunikační prvky, které musí předtím poskytnout vydávající orgán. Potřeba požádat o doplňující informace nebo konzultaci, přestože je zjevně možná, by měla zůstat výjimkou, a nikoli se stát pravidlem [27]. Kromě toho rámcové rozhodnutí 2008/909 stanoví lhůty, v nichž musí být konečné rozhodnutí o uznání rozsudku a výkonu trestu v zásadě přijato [28], což omezuje možnosti provedení nebo doplnění ověření skutkového stavu po předání rozsudku za účelem uznání.

94. S ohledem na výše uvedené je můj druhý závěr takový, že čl. 4 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládán v tom smyslu, že vyžaduje, aby příslušný orgán vydávajícího státu v případě uvedeném v čl. 4 odst. 1 písm. a) tohoto rámcového rozhodnutí před postoupením rozsudku a osvědčení uvedeného v příloze I dospěl k pozitivnímu závěru založenému na individuálním posouzení situace odsouzené osoby, podle kterého může výkon trestu ve vykonávajícím státě usnadnit společenskou rehabilitaci této osoby. Tento orgán je povinen poskytnout veškeré informace získané za tímto účelem v části d) bodě 4 osvědčení uvedeného v příloze I bez ohledu na to, zda odsouzená osoba využila možnosti vyjádřit své stanovisko k této otázce uvedené v čl. 6 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909.

C. Třetí otázka: možnost vykonávajícího orgánu odmítnout uznání a výkon rozsudku

95. Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 9 odst. 1 písm. b) rámcového rozhodnutí 2008/909 vykládán v tom smyslu, že vykonávající orgán může odmítnout uznání rozsudku a výkon dotčeného trestu, pokud v případě uvedeném v čl. 4 odst. 1 písm. a) tohoto rámcového rozhodnutí a navzdory konzultaci podle čl. 4 odst. 3 není prokázáno, že existují takové rodinné, sociální nebo profesní vazby, vzhledem k nimž by bylo možné důvodně předpokládat, že výkon trestu ve vykonávajícím státě může usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby.

96. Připomínám, že čl. 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909 stanoví povinnost uznat rozsudek, ledaže vykonávající orgán uplatní některý z důvodů pro odmítnutí uznání a výkonu stanovených v článku 9.

97. Podle čl. 9 odst. 1 písm. b) rámcového rozhodnutí 2008/909 může vykonávající orgán odmítnout uznání rozsudku a výkon trestu, nejsou-li splněna kritéria stanovená v čl. 4 odst. 1. To zahrnuje situaci uvedenou v čl. 4 odst. 1 písm. a), který odkazuje na podmínku, že odsouzená osoba *žije* ve vykonávajícím státě, a tedy v tomto ohledu na její obvyklý pobyt a relevantní vazby na vykonávající stát.

98. I když je na *vykonávajícím* orgánu, aby posoudil, zda jsou tyto podmínky splněny, čl. 4 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 ukládá *vydávajícímu* orgánu povinnost ověřit, že předání odsouzené osoby usnadní její společenskou rehabilitaci.

99. Rozumím tomu tak, že povinnost ověřit možnost společenské rehabilitace, která je výslovně uložena *vydávajícímu* státu, vedla předkládající soud k položení třetí otázky, jelikož se zdá, že vykonávající orgán může v projednávané věci patrně ověřit pouze podmínky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909.

[27] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. ledna 2018, Piotrowski (C-367/16, EU:C:2018:27, bod 61). Viz rovněž mé stanovisko ve věci X (Evropský zatýkací rozkaz – Oboustranná trestnost) (C-717/18, EU:C:2019:1011, bod 80).

[28] – Viz článek 12 rámcového rozhodnutí 2008/909.

100. Odpověď na třetí položenou otázku tedy vyžaduje vyjasnění vztahu mezi čl. 4 odst. 1 písm. a), čl. 4 odst. 2 a čl. 9 odst. 1 písm. b) rámcového rozhodnutí 2008/909.

101. Česká a maďarská vláda, jakož i Komise navrhují rozlišování mezi kritérii podle čl. 4 odst. 1 písm. a) na jedné straně a podle čl. 4 odst. 2 na straně druhé, přičemž vykonávající orgán může zkoumat pouze první kritérium.

102. Na první pohled souhlasím s tím, že vydávající i vykonávající orgány mají podle všeho stejnou posuzovací pravomoc, pouze pokud jde o kritéria čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909, zatímco použití čl. 4 odst. 2 náleží do výlučného posouzení vydávajícího orgánu. Souhlasím tedy rovněž s tím, že vykonávající orgán může s odvoláním na důvod pro odmítnutí uvedený v čl. 9 odst. 1 písm. b) rámcového rozhodnutí 2008/909 *přezkoumat pouze* posouzení provedené vydávajícím orgánem podle čl. 4 odst. 1 písm. a). To vyplývá ze znění čl. 9 odst. 1 písm. b), který odkazuje na čl. 4 odst. 1 písm. a), ale nikoli na čl. 4 odst. 2.

103. Po tomto formálním rozlišení však z důvodů uvedených v bodech 55 až 63 výše v odpovědi na první otázku položenou předkládajícím soudem mám za to, že se oba druhy posouzení mohou z praktických důvodů do značné míry překrývat. Posouzení, do jaké míry může předání usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby, podle čl. 4 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 zahrnuje předchozí přezkum relevantních vazeb podle čl. 4 odst. 1 písm. a), jak v podstatě tvrdí španělská a polská vláda.

104. I kdybychom kategoricky tvrdili, že pouze vydávajícímu orgánu přísluší provést posouzení podle čl. 4 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909, pokud jde o vyhlídky na společenskou rehabilitaci odsouzené osoby, nezbavuje to vykonávající orgán pravomoci provést vlastní posouzení podle čl. 4 odst. 1 písm. a), kterou posledně uvedenému rámcové rozhodnutí jasně přiznává. Orgány vykonávajícího členského státu tak mohou rozporovat a ve skutečnosti odstranit samotný základ (určení obvyklého pobytu a relevantních vazeb), na němž musí být nutně založen závěr týkající se společenské rehabilitace.

105. Zajisté uznávám význam vzájemného uznávání jako „základního kamene“ justiční spolupráce v trestních věcech[29], jak správně připomíná maďarská vláda. Nicméně výklad čl. 4 odst. 1 písm. a) ve spojení s čl. 4 odst. 2 a čl. 9 odst. 1 písm. b) mě vede k závěru, že tato ustanovení v konečném důsledku staví vydávající a vykonávající orgány na stejnou úroveň, pokud jde o ověření požadavků podmiňujících předání odsouzené osoby v případě spadajícím pod čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909.

106. Nelze než spekulovat, kde přesně se taková „rovnováha“ zamýšlená unijním normotvůrcem měla nacházet. V každém případě současné znění rámcového rozhodnutí 2008/909 znamená, že unijní normotvůrce uložil vydávajícímu orgánu povinnost získat stanovisko ohledně možnosti společenské rehabilitace odsouzené osoby podle jeho čl. 4 odst. 2. Vykonávající orgán však může tento závěr účinně rozporovat tím, že vyjádří vlastní názor ohledně toho, že odsouzená osoba skutečně žije ve vykonávajícím státě a ohledně existence obvyklého pobytu a relevantních vazeb podle čl. 4 odst. 1 písm. a).

107. Vykonávající orgán může nejprve vyjádřit svůj názor v odůvodněném stanovisku v rámci konzultací podle čl. 4 odst. 4, či dokonce i v případě, kdy konzultace neproběhly. I když toto ustanovení samo o sobě nepředstavuje, jak připomíná bod 10 odůvodnění rámcového rozhodnutí

[29] – Viz například rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Ogňanov (C-554/14, EU:C:2016:835, bod 46 a citovaná judikatura).

2008/909, důvod pro odmítnutí, je možné, že pokud nejsou potenciální neshody ohledně této záležitosti odstraněny při konzultaci a diskusi, rozdílnost názorů může následně vést vykonávající orgán k odmítnutí uznání za podmínek čl. 9 odst. 1 písm. b).

108. Konečně ještě zbývá otázka, o jaké informace a důkazy se může vykonávající orgán opřít, pokud uplatní důvod pro odmítnutí uvedený v čl. 9 odst. 1 písm. b). Má vykonávající orgán omezit svůj přezkum a posouzení na přezkum skutkového stavu, který byl zjištěn vydávajícím orgánem? Nebo má vykonávající orgán zahájit vlastní vyšetřování a znovu zkoumat všechny aspekty života odsouzené osoby ve vykonávajícím státě?

109. Podle mého názoru může vykonávající orgán v rozsahu, v němž může sám odmítnout uznání a výkon podle čl. 9 odst. 1 písm. b), rovněž sám ověřit podmínky čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909. Jinými slovy, nic ve znění rámcového rozhodnutí 2008/909 takovému nezávislému přezkumu nebrání, i když existují určité meze jeho rozsahu.

110. Zaprvé k uznání a k výkonu trestu musí dojít ve lhůtách stanovených za tímto účelem v článku 12 rámcového rozhodnutí 2008/909. Konkrétně podle čl. 12 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí musí být rozhodnutí o uznání rozsudku a výkonu trestu v zásadě *konečné* do 90 dnů.

111. Zadruhé, jak správně připomíná česká vláda, pokud se vykonávající orgán rozhodne využít možnosti odmítnout uznání a výkon na základě čl. 9 odst. 1 písm. b) rámcového rozhodnutí 2008/909, je toto odmítnutí podmíněno *povinnými konzultacemi*, které musí proběhnout podle čl. 9 odst. 3.

112. Zatřetí, pokud jde o ověření podmínek stanovených v čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909, rozsah přezkumu vykonávajícího orgánu zůstává v mezích loajální spolupráce zakotvené v čl. 4 odst. 3 SEU. To prakticky znamená, že by se vykonávající orgán měl opírat především o informace, které již získal vydávající orgán a postoupil mu je, jakož i o jeho posouzení. To je totiž rovněž důvod, proč mají vydávající orgány povinnost uvést svá veškerá zjištění v osvědčení uvedeném v příloze I bez ohledu na to, zda odsouzená osoba uvedla ve svém stanovisku některé další informace [30].

113. Vykonávající orgán sice může ověřit nejen správnost poskytnutých informací, pokud se tak rozhodne, ale může si rovněž vyžádat další informace, považuje-li to za nezbytné. Takový postup vyšetřování a shromažďování důkazů však musí být přiměřený své zvláštní povaze a musí být veden s ohledem na případné ověření určitých přesných skutečností, o nichž má vykonávající orgán stále pochybnosti. Takové ověřování by se nemělo proměnit v hloubkovou analýzu, která by znovu zkoumala všechny skutečnosti uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909.

114. Takový přezkum by byl nejen v rozporu s duchem a účelem rámcového rozhodnutí 2008/909, jakož i se zásadou loajální spolupráce, která se na toto rámcové rozhodnutí vztahuje, ale v praxi by rovněž vydávající orgány stavěl do bezvýchodné situace, kdy by byla úroveň požadavku na prokázání toho, co je třeba pro aktivaci mechanismu rámcového rozhodnutí ověřit, nepřímo stanovena příliš vysoko. Orgány vystavujícího členského státu by již z podstaty věci nejen neměly, ale ani nemohou prostřednictvím shromažďování důkazů, výslechu svědků či vyžádání zpráv podrobně ověřovat faktickou situaci ve vykonávajícím členském státě. Stručně řečeno, lze jen stěží očekávat, že by orgány vydávajícího členského státu k tomu, aby mohly aktivovat mechanismus

[30] – Jak již bylo uvedeno v bodech 91 až 93 tohoto stanoviska.

rámcového rozhodnutí 2008/909, nejprve podrobně ověřovaly například to, jak často odsouzená osoba navštěvuje svou rodinu ve vykonávajícím členském státě, zda jí někdo v posledních pěti letech viděl v místní hospodě nebo zda jí její bratrance z druhého kolena nabídl zaměstnání ve vesnici, kde se narodila, pro případ, že se rozhodne vrátit zpět.

115. S ohledem na výše uvedené navrhuji, aby Soudní dvůr na třetí otázku položenou předkládajícím soudem odpověděl následovně: čl. 9 odst. 1 písm. b) rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládán tak, že umožňuje orgánu vykonávajícího státu odmítnout uznání a výkon rozsudku, pokud dospěje k závěru, že nejsou splněna kritéria čl. 4 odst. 1 písm. a) tohoto rámcového rozhodnutí. To zahrnuje možnost vykonávajícího orgánu uznání a výkon odmítnout, pokud má tento za to, že v daném státě neexistují žádné rodinné, sociální, profesní nebo jiné vazby, vzhledem k nimž by bylo možné důvodně předpokládat, že výkon trestu v tomto státě může usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzeného.

V. Závěry

116. Navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na předběžné otázky položené Najvyšším súdom Slovenskej republiky (Nejvyšší soud Slovenské republiky) následovně:

„1) Článek 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii musí být vykládán v tom smyslu, že odsouzená osoba žije v daném členském státě, pokud měla nebo má v tomto státě obvyklý pobyt a vytvořila si v tomto státě rodinné, sociální nebo profesní vazby umožňující důvodně předpokládat, že si s tímto státem vytvořila spojení, které usnadní možnost jejího opětovného začlenění do společnosti po výkonu trestu.

Článek 4 odst. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909 tak brání vnitrostátním právním předpisům, které umožňují uznání a výkon rozsudku i jen na základě trvalého nebo dočasného pobytu odsouzené osoby, který se eviduje jen pro správní účely, bez současného individuálního přezkumu týkajícího se existence relevantních vazeb umožňujících dospět k závěru, že tyto vazby usnadní možnost odsouzené osoby se po výkonu trestu znovu začlenit do společnosti.

2) Článek 4 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládán tak, že vyžaduje, aby příslušný orgán vydávajícího státu v případě uvedeném v čl. 4 odst. 1 písm. a) tohoto rámcového rozhodnutí před postoupením rozsudku a osvědčení uvedeného v příloze I dospěl k pozitivnímu závěru založenému na individuálním posouzení situace odsouzené osoby, podle kterého může výkon trestu ve vykonávajícím státě usnadnit společenskou rehabilitaci této osoby. Tento orgán je povinen poskytnout veškeré informace získané za tímto účelem v části d) bodě 4 osvědčení uvedeného v příloze I bez ohledu na to, zda odsouzená osoba využila možnosti vyjádřit své stanovisko k této otázce uvedené v čl. 6 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909.

3) Článek 9 odst. 1 písm. b) rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládán tak, že umožňuje orgánu vykonávajícího státu odmítnout uznání a výkon rozsudku, pokud dospěje k závěru, že nejsou splněna kritéria čl. 4 odst. 1 písm. a) tohoto rámcového rozhodnutí. To zahrnuje možnost vykonávajícího orgánu uznání a výkon odmítnout, pokud má tento za to, že

v daném státě neexistují žádné rodinné, sociální, profesní nebo jiné vazby, vzhledem k nimž by bylo možné důvodně předpokládat, že výkon trestu v tomto státě může usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzeného.“